

Република Србија
УПРАВНИ СУД
Одељење у Новом Саду
III-4 У. 26922/10
Дана 09.12.2011. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Управни су у већу судија: Сузана Гудураш, председник већа, Гордана Сукновић Бојација и др Владан Станојев, чланови већа, уз учешће судског саветника Татјане Лончар, као записничара, одлучујући у управном спору по тужби тужиоца Д. К. из П., ул. бр., кога заступа адвокат Д. П. из П., ул. бр. ради поништаја решења туженог ОСНОВНОГ СУДА У П. Број од 23.08.2010. године, у предмету престанка радног односа, у нејавној седници већа одржаној дана 09. децембра 2011. године, донео је

ПРЕСУДУ

Тужба СЕ ОДБИЈА.

ОБАВЕЗУЈЕ СЕ тужилац да туженом плати износ од динара у року од 15 дана од пријема пресуде, а на име трошкова управног спора.

Образложење

Оспореним решењем туженог органа, тужиоцу, као државном службенику, судском извршитељу, престао је радни однос у Основном суду у П. дана 23.08.2010. године.

У тужби поднетој Управном суду дана 15.09.2010. године, тужилац оспорава законитост решења туженог органа због погрешне примене материјалног права. Наводи да је нетачно да није постојало радно место на које је могао бити распоређен код туженог, што потврђује чињеница да је одмах по престанку његовог радног односа код туженог, на место

судског извршитеља примљена друга особа, В. С. из П.. Сматра да је на овај начин флагрантно прекршен закон на његову штету, будући да је у радни однос примљено лице које по први пут заснива радни однос у овом државном органу. Такође сматра да чињеница што радно место на којем је тужилац радио, није укинута, додатно компромитује разлоге из оспореног решења. Предлаже да суд тужбу уважи и поништи оспорено решење.

Тужени је у писменом одговору на тужбу, остао при разлозима из образложења оспореног решења и предложио је да суд тужбу одбије као неосновану. Посебно је истакао да приликом поуњавања радних места, будући да је смањен број судских извршитеља, предност дата запосленима са бољим резултатима рада и бољим радним способностима, па налазећи да не постоји ниједно радно место на које тужилац може бити распоређен, иако има одговарајућу стручну спрему, донета је одлука о престанку радног односа.

Управни суд је у смислу члана 33. став 2. Закона о управним споровима („Службени гласник РС“, број 111/09), решио предмет спора без одржавања усмене расправе, сматрајући да је предмет спора такав, да очигледно не изискује непосредно саслушање странака и посебно утврђивање чињеничног стања, те је након оцене навода тужбе, одговора на тужбу и списка предмета ове управне ствари, тужбу одбио као неосновану.

Оспорено решење је донето у поступку који је спроведен без битних повреда правила управног поступка, засновано је на тачно и потпуно утврђеним чињеницама и правилној примени одредаба Закона о државним службеницима („Службени гласник РС“, број 79/2005...104/09).

Из списка предмета произлази да је тужени орган донео решење од 23.08.2010. године, којим је тужиоцу престао радни однос са 23.08.2010. године, по сили закона. Решење је донето из разлога што је након доношења Правилника о унутрашњем уређењу и систематизацији радних места у Основном суду у П. дана 31.05.2010. године, утврђено да, због смањења броја запослених, не постоји ниједно радно место на које тужилац као запослени може бити премештен, односно распоређен. Стога је решењем туженог од 21.06.2010. године, тужилац остао коначно нераспоређен, будући да у остављеном року није изјавио жалбу Жалбеној комисији судова. По протеклу законског рока од два месеца од када је остао коначно нераспоређен, тужени орган је утврдио да тужиоцу престаје радни однос.

Одредбом члана 131. став 1. тачка 3) Закона о државним службеницима („Службени гласник РС“, број 79/2005...104/09), прописано је, да државном службенику престаје радни однос по сили закона ако је нераспоређен, а не буде премештен на друго радно место-наредног дана од протекла два месеца откад је остао нераспоређен. Одредбом члана 132. истог Закона прописано је да о томе да државном службенику престаје радни однос по сили закона доноси решење руководиоца, којим утврђује разлог за престанак радног односа и дан када је радни однос престао. Одредбом члана 138. став 3. истог Закона, прописано је да нераспоређеном државном службенику престаје радни однос ако у року од два месеца не буде премештен у други државни орган.

Ценећи утврђену одлучну чињеницу да је тужилац, као државни службеник остао нераспоређен решењем туженог органа, а да у року од два месеца од кад је остао нераспоређен, није премештен на друго радно место или државни орган, правилан је закључак туженог органа да је тужиоцу престао радни однос по сили закона, у смислу цитираних законских одредби.

Правилно је по оцени суда, тужени орган оспореним решењем, без повреде правила поступка, утврдио тужиоцу престанак радног односа, правилно се позивајући на материјални пропис и чињеницу да је тужилац остао коначно нераспоређен решењем од 21.06.2010. године.

Нису основани тужбени наводи да је тужени орган прекршио закон на штету тужиоца, будући да је доношењу оспорене одлуке претходило одлучивање туженог органа сходно одредбама Закона о државним службеницима, на које одредбе се тужени правилно позива, имајући у виду критеријуме из Правилника о унутрашњем уређењу и систематизацији радних места, који је тужени донео 31.05.2010. године.

Тужилац није навео ниједну нову околност нити пружио нови доказ који није цењен у до сада спореденом управном поступку, а који би могао бити од утицаја на одлуку у овој управној ствари.

На основу изнетих разлога, ценећи да оспореним решењем није повређен закон на

штету тужиоца, Управни суд је на основу одредбе члана 40. став 2. Закона о управним споровима („Службени гласник РС“, број 111/09), одлучио као у ставу 1. диспозитва пресуде.

Законски заступник туженог је тражио на име трошкова управног спора, за састав одговора на тужбу износ од динара.

Одлучујући о захтеву туженог за накнаду трошкова поступка, ценећи успех у спору, Управни суд је туженом признао право на трошкове управног спора за састав одговора на тужбу, па му је досудио тражени износ од динара, који је у складу са важећом Адвокатском тарифом („Службени гласник РС“, број 53/10), а применом члана 66. и 67. Закона о управним споровима, у вези одредбе члана 149. став 1. и члана 150. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, број 125/04), сходно члану 74. ЗУС-а.

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ

Дана 09. децембра 2011. године, III-4 У. 26922/10

Записничар
Татјана Лончар, с.р.

Председник већа-судија
Сузана Гудураш, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Дејан Ђурић

ТЛ/ИГ